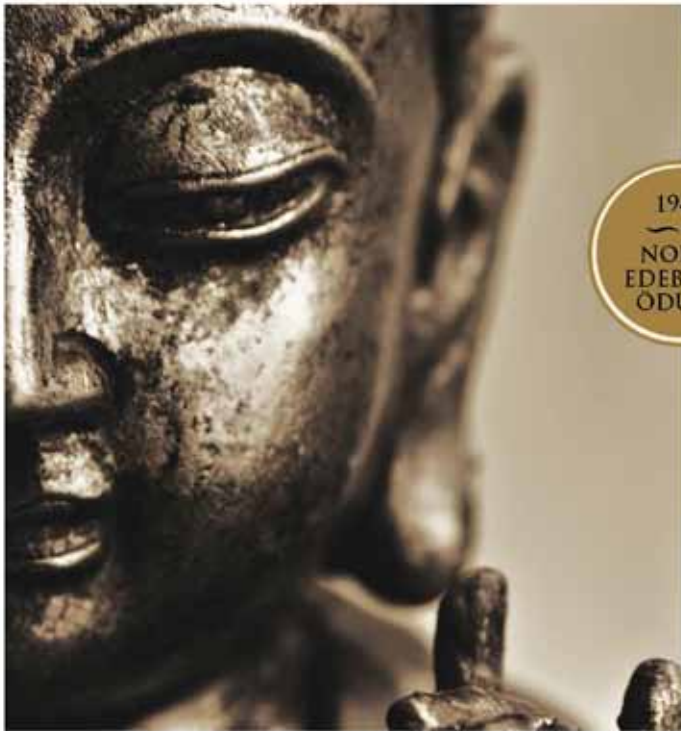

HERMANN HESSE

SİDDHARTHA

ROMAN

1946
—
NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

Çeviri: KÂMURAN ŞİPAL

♥
CAN

29.
BAŞKI

HERMANN HESSE
SIDDHARTHA

Siddhartha: Eine indische Dichtung, Hermann Hesse

© 1950, Hermann Hesse

© 2002, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Suhrkamp Verlag, Frankfurt am Main ve Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2002

29. basım: Kasım 2013, İstanbul

Bu kitabın 29. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Yeşim Tükel Kılıç

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. 2 NF 4-8, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 19039

ISBN 978-975-510-100-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

HERMANN HESSE

SİDDHARTHA

ROMAN

1946 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Almanca aslından çeviren

Kâmuran Şipal

Hermann Hesse'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Masallar, 1994

Çarklar Arasında, 2002

Doğu Yolculuğu, 2002

Kaplıcada Bir Konuk, 2002

Demian, 2003

Peter Camenzind, 2003

Gençlik Güzel Şey, 2012

HERMANN HESSE, 1877'de Almanya'nın Baden-Württemberg eyaleti, Calw kasabasında doğdu. İlk şiirini yirmi beş yaşında yazdı. Bunu *Peter Camenzind*, *Çarklar Arasında*, *Gertrud*, *Rosshalde*, *Demian* ve diğer romanları izledi. Jung'un öğrencisi Lang ile dostluğu Hesse'nin ruhbilime ve Jung'a duyduğu ilgiyi körükleyerek şiirsel iç dünyasını zenginleştirdi. İnsancılığı, barışseverliği ve insan yaşamını irdeleyen felsefesi *Bozkırkurdu*, *Narziss* ve *Goldmund* ile *Siddhartha* adlı romanlarında özellikle belirgindir. *Boncuk Oyunu* adlı romanından sonra 1946'da Nobel Edebiyat Ödülü de alan Hesse'nin Doğu edebiyatı ve mistisizmine düşkünlüğü, bireysel bunalımların çözümünü Doğu felsefesinde arayışı, 1960'lı yıllarda canlanan Budizm ve Zen Budizm akımlarının da yardımıyla onun, özellikle Amerikan hippie gençliği arasında en çok okunan yazarlar arasına girmesini sağladı. Hermann Hesse, 1962 yılında öldü.

KÂMURAN ŞİPAL, 1926'da Adana'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. *Çağdaş Alman Hikâyesi / 1945'ten Sonra* başlıklı bir inceleme; *Beyhan*, *Elbiseler Çarşısı*, *Büyük Yolculuk*, *Buhûrumeryem*, *Köpek İstasyonu* adlı öykü kitapları yayımlandı. *Elbiseler Çarşısı*'yla 1965 Sait Faik Öykü Ödülü'nü, *Sırrımsın Sırdışımsın* adlı romanıyla 2011'de Orhan Kemal Roman Armağanı aldı. Rainer Maria Rilke, Franz Kafka, Robert Musil, Heinrich Böll, Thomas Mann, Günter Grass, Ingeborg Bachmann, Sigmund Freud, Hans Bender gibi önemli yazarların eserlerini dilimize kazandırdı.

Sevgili ve saygıdeğer Romain Rolland!

Düşün yaşamında kısa süre önce baş gösteren
tıknafesliliği ansızın benim de yaşamaya
başladığım, uluslarüstü yükümlülöklere karşı
ortak inançla yabancı kıyılarından birbirimize
el uzattığımız 1914 Sonbaharı'ndan beri, size
olan sevgimin bir nişanesini, aynı zamanda
çalışmalarımından bir örneği, tarafınıza sunma,
düşünce dünyanın kapısından içeri bir
göz atabilmenizi sağlama isteđini duydum
sürekli. Henüz tamamlanmamış olan bu Hint
masalının ilk bölümünü size ithaf etmeme
izin veriniz lütfen.

HERMANN HESSE

BİRİNCİ BÖLÜM

Brahman'ın oğlu

Evin gölgesinde, ırmak kıyısının güneşinde, sandallar arasında, söğütlerin, incir ağacının gölgesinde arkadaşı Brahman oğlu Govinda'yla birlikte büyüdü Siddhartha, Brahman'ın yakışıklı oğlu, yavru şahin. Işıl ışıl omuzlarını güneş yakıp kararttı ırmak kıyısında, yıkanırken, kutsal suyla arınırken, kutsal kurban törenlerinde. Siyah gözlerinin içine gölgeler yürüdü mango koruluğunda, oğlan çocuklarının oyunlarında, annesinin şarkılarında, kutsal kurban törenlerinde, bilge babasından aldığı derslerde, bilge kişilerin söyleşilerinde. Hanidir bilgelerin söyleşilerine katılıyordu Siddhartha, Govinda'yla söyleşi sanatını talim ediyor, Govinda'yla meditasyon konusunda alıştırmalar yapıyordu. Şimdiden öğrenmişti Om'u, bu sözler sözünü sessizce söylemeyi, her nefes alışta onu sessizce kendi içine, her nefes verişte sessizce kendi dışında konuşmayı, bütün ruhuyla, alnı berrak bir zihnin parlaklığıyla çevrilmiş. Varlığının derinliklerinde Atman'ı duymayı şimdiden öğrenmişti, yok edilmez, evrenle kaynaşmış Atman'ı.

Ođlunu, bu zeki, bu bilip öğrenmeye susamış delikanlıyı gördükçe kıvancından yerinde duramıyordu babası, ona geleceğın büyük bir bilge kişisi ve rahibi gözüyle bakıyordu, Brahmanlar arasında bir prens görüyordu onda.

Annesinin yüreği sonsuz bir sevinçle çarpıyordu onu gördükçe, yürürken, otururken ve kalkarken gördükçe onu, güçlü kuvvetli, yakışıklı, ince ve uzun bacakları üzerinde yürüyen, görgü kurallarına tam bir uygunluk içinde kendisini selamlayan Siddhartha'yı.

İşıl ışıl alını, krallara özgü gözleri, dar kalçalarıyla Siddhartha kentin sokaklarından geçerken, genç Brahman kızları sevgiyle göğüs geçiriyordu.

Ama onu herkesten çok Govinda, arkadaşı, Brahman oğlu Govinda seviyordu. Siddhartha'nın gözlerini ve yumuşak sesini seviyor, onun yürüyüşünü ve hareketlerindeki kusursuz inceliği seviyor, o ne yapar, ne söylerse hepsini seviyordu ve en çok da aklını, zekâsını seviyordu onun, seçkin ve ateşli düşüncelerini, kor gibi yanan iradesini, yüce misyonunu seviyordu. Biliyordu Govinda: Sıradan bir Brahman olmayacaktı Siddhartha, kurban törenlerinde hizmet eden miskin biri, açgözlü bir büyü taciri, kendini beğenmiş kof bir söz ustası, kötü kalpli ve sinsi bir rahip, kalabalığın oluşturduğu sürüde kimseye zararı olmayan aptal bir koyun olmayacaktı. Hayır. Sonra kendisinin de, Govinda'nın da niyeti yoktu böyle biri, binlerce Brahman'dan biri olmaya. Dostunun peşinden ayrılmayacaktı, sevgili dostu Siddhartha'nın, bu görkemli kişinin.

Baktı ki Siddhartha günün birinde bir Tanrı oldu, o nurlu kişilerin arasına karıştı, peşinden gidecekti dostu olarak, eşlikçisi, bir hizmetkârı, mızrak taşıyıcısı olarak, gölgesi olarak onun.

Böylece herkes seviyordu Siddhartha'yı. Onu görmek herkese haz veriyor, herkesin gönlünü şenlendiriyordu.

Ama o, Siddhartha, hazdan ve neşeden uzak yaşıyordu. İncir bahçesinin pembe yollarında gezinen, meditasyon koruluğunun mavi gölgesinde oturan, her gün

günahlardan arınma saatinde kollarını ve bacaklarını kutsal suyla yıkayan, koyu gölgeli mango ormanında Tanrılara sungular sunan, davranışları kusursuz denecek kadar zarif, herkes tarafından sevilen, herkesin neşesi Siddhartha'nın yüreğinde neşe barınmıyordu. Düşler geliyordu ona ve dur durak bilmeyen düşünceler geliyordu ırmağın suyundan akarak, gecenin yıldızlarından ışıldayarak, güneşin ışınlarından eritilerek. Düşler geliyordu ona ve ruh tedirginliği geliyordu Tanrılara sunulan sungurlardan tüterek, *Rigveda* dizelerinden eserek, yaşlı Brahmanların derslerinden damla damla sızarak.

Siddhartha, içinde bir hoşnutsuzluk beslemeye başlamıştı. Ve hissetmeye başlamıştı ki, babasının sevgisi, annesinin sevgisi, ayrıca dostu Govinda'nın sevgisi onu her zaman mutlu kılamayacaktı, açlığını gideremeyecek, karnını doyuramayacak, ona yetmeyecekti. Saygıdeğer babası ve öbür öğretmenleri, bilge Brahmanlar bilgeliklerinin en büyük ve önemli kısmını kendisine sunmuş, kendi feyizlerini onun beklenti içindeki testisine akıtmışlardı ama Siddhartha testinin bir türlü dolmadığını, aklının bu kadarla yetinmek istemediğini, ruhunun dingingliğe kavuşup gönlündeki açlık ve susuzluğun giderilemediğini sezmeye başlamıştı. Kutsal suyla yıkanmak iyi, güzeldi ama suyu yıkanılan nihayet ve su günahlardan arındırmıyordu, manevi susuzluğu dindirmiyor, yürekteki sıkıntıyı silip atamıyordu. Tanrılara sunulan sungulara ve yalvarıp yakarmalara söz yoktu, ama bu kadarcık mıydı hepsi? Sungular mutluluk getiriyor muydu? Sonra, bu Tanrılarda durum nasıldı? Gerçekten Prajapati mi yaratmıştı dünyayı? Atman değil miydi yaratan, Atman, o, biricik varlık, evrende tek varlık? Tanrıları da birer yaratık değil miydi, benim ve senin gibi yaratılmış, zamana bağımlı, ölümlü yaratıklar? Eğer böyleyse durum, iyi bir şey mi, doğru bir şey miydi, anlamlı ve en yüce davranış

miydi Tanrılara kurbanlar sunmak? Atman'dan, bu biricik varlıktan başkasına kurbanlar sunulabilir, başkasına tapınılabiliyor muydu o zaman? Ve nerede bulunabilirdi Atman, yeri yurdu neresi olabilir, ezeli ve ebedi kalbi nerede çarpabilirdi insanın kendi Ben'inden, kendi özünden, herkesin kendi içinde taşıdığı o yok edilmezden başka? Peki, neredeydi bu Ben, bu öz, bu en son nesne? Et değil bu, kemik değildi, düşünme değil, bilinç değildi, böyle diyordu bilgelerin bilgeleri. Nerede, peki neredeydi o zaman? Oraya kadar, Ben'e, bana, Atman'a kadar sokulabilmek için, aramaya değer bir başka yol var mıydı? Yazık, kimse çıkıp gösteremiyordu bu yolu, kimse onu bilmiyordu, ne babası biliyor, ne öğretmenler biliyor, ne de sungu törenlerinde söylenen ilahiler biliyordu. Bilmedikleri şey yoktu Brahmanların ve kutsal kitapların, her şeyi biliyorlardı, her şeyle, en çok da dünyanın yaratılışı, sözün, yemeğin, nefes almanın, nefes vermenin doğuşuyla, duyuların düzenlenişi ve Tanrıların işleriyle ilgilenmişlerdi –sonsuz denecek kadar çok şey biliyorlardı– ama bir şeyi, o biricik şeyi, o en önemli, o tek önemli şeyi bilmedikten sonra neye yarardı bu?

Doğru, kutsal kitaplardaki, özellikle *Samaveda Upaniṣad*'larındaki pek çok dizede bu özün, bu en son nesnenin sözü ediliyordu. Ve “Senin ruhun bütün dünyadır,” diye yazıyordu bu görkemli dizelerde. Ayrıca uyurken, derin uykudayken insanın kendi özüyle bulunduğu ve Atman'da var olduğu yazıyordu. Olağanüstü bir bilgelik içermekteydi bu dizeler, en yüce bilgelerin tüm bilgisi bu dizelerde sihirli sözler halinde bir araya toplanmıştı, arıların topladığı bal kadar saf ve temiz. Hayır, bilge Brahmanların sayısız kuşaklarınca devşirilip bu dizelerde saklanmış, akla durgunluk verecek kadar zengin bilgiler küçümsenecek gibi değildi. Ama neredeydi o Brahmanlar, neredeydi o rahipler, o bilgeler ya da tövbekârlar, bu

alabildiğine derin bilgileri bilmekle kalmayıp yaşamış olanlar? Neredeydi o bilge kişi ki, Atman'da sılaya kavuşmuşluğu sihirli bir güçle uykudan uyanıklık haline aktarabilmiş, yaşamın, atılan her adımın, söylenen her sözün, işlenen her işin içine çekip almayı başarmış olsun? Babası, bu saf ve temiz, bu bilge, bu son derece saygıdeğer kişi başta olmak üzere saygıdeğer pek çok Brahman tanımıştı Siddhartha. Babası hayranlık duyulacak biriydi, tavır ve davranışları sessiz ve soyluydu, yaşamı arınmış, sözleri bilgeceydi, alını seçkin ve yüce düşünceler barındırıyordu. Ama bu kadar çok şey bilen babasının bile mutlu bir yaşamı var mıydı, huzur içinde miydi babası, o da yalnızca arayan biri, susuzluktan kavrulan biri değil miydi? Onun da, bu susamış kişinin de dönüp dolaşıp susuzluğunu gidermesi gerekmiyor muydu kutsal pınarlardan, kurbanlardan, kutsal kitaplardan, Brahmanların söyleşilerinden? Neden babası, bu noksansız kişi her gün temizlenip günahlarından kurtulmaya, temizlenip arınmaya çalışıyordu, her gün yeniden bu yola başvuruyordu? Atman kendi içinde değil miydi onun, yüreğinde o gerçek, o ilk pınar akıyor muydu? Onu bulmak gerekiyor, kendi Ben'inde bu asıl pınarı bulmak, onu bulup özümlemek gerekiyordu! Başka türlü ara-maktı yalnız, dolambaçlı yoldu, yolunu şaşırırmaktı.

İşte böyleydi Siddhartha'nın düşünceleri, buydu onun susamışlığı, buydu onun derdi.

Sık sık bir *Çandogya-Upanişad*'dan şu sözleri tekrarlıyordu kendi kendine: "Doğrusu, Brahman'ın adı Satyam'dır – doğrusu, kim bunu bilirse, her gün cennet ona açar kapısını." Cennet çokluk yakın görünüyordu Siddhartha'ya, ama ona asla tamamen erişmiş, son susuzluğunu asla gidermiş değildi. Ve bilip tanıdığı, kendisine hocalık yapan bütün bilgelerden ve bilgelerin bilgelerinden hiçbiri yoktu ki tamamen erişmiş olsundu ona,

o cennete; hiçbiri yoktu ki tastamam gidermiş olsundu ezeli susuzluğunu.

Dostuna, “Govinda,” dedi Siddhartha, “Govinda, sevgili dostum, gel benimle banyan ağacının oraya gidip murakabeye dalalım.”

Banyan ağacının altına gidip oturdular, bir köşeye Siddhartha oturdu, onun yirmi adım kadar ötesinde Govinda. Govinda *Om* çekmeye hazır otururken, Siddhartha aşağıdaki dizeleri mırıldanarak tekrarladı:

“Om yaydır, ruh da ok,
Okun hedefi Brahman,
Nişan almalı hedefe durmadan.”

Meditasyonun normal süresi sona erince, Govinda doğrulup kalktı. Akşam olmuş, akşamları yapılan kutsal yıkanma vakti gelmişti. İsmiyle seslendi Siddhartha’ya. Siddhartha cevap vermedi. Murakabeye dalmış oturuyordu Siddhartha. Öylece oturup duruyordu, gözleri hayli uzaktaki bir hedefe takılıp kalmış, dilinin ucu dişlerinin arasından biraz dışarı çıkmıştı, nefes almıyordu âdeta. Öylece oturup duruyordu meditasyona dalmış, hep *Om*’u düşünerek, ruhunu ok yapıp Brahman’a yollamıştı.

Bir gün kentlerinden geçip giden Samanalar gördü Siddhartha, yollara düşmüş çileciler, kara kuru üç adam, ne yaşlı, ne genç, omuzları toz toprak ve kan revan içinde, neredeyse çıplak, güneşte yanıp kavrulmuş, çevreleri yalnızlıkla sarılmış, dünyaya yabancı ve düşman, insanların diyarında gurbete düşmüş, sıska çakallar. Durgun tutkularından, kendini helak edercesine Tanrı hizmetine adamalardan ve nefsinin acımasızca yenme çabalarından burcu burcu bir koku peşleri sıra sıcak sıcak esip geliyordu.

Akşam meditasyondan sonra Siddhartha şöyle dedi Govinda'ya: "Yarın sabah erkenden, dostum, Siddhartha Samanalara katılmak üzere yola çıkacak. O da bir Samana olacak."

Bu sözleri işiten ve dostunun durgun yüzünde gerilmiş bir yaydan çıkan ok gibi yolundan döndürülmez kararı okuyan Govinda'nın benzi sarardı. Hemen, daha ilk bakışta anlamıştı Govinda: Artık başlıyordu, artık kendi yolunda yürüyecekti Siddhartha, artık yazgısı tomurcuğa duracaktı ve onunkiyle benim yazgım da. Ve Govinda'nın kuru bir muz kabuğu gibi sararmıştı benzi.

"Ah, Siddhartha," diye yükseltti sesini, "babam izin verecek mi bakalım?"

Siddhartha, uykudan uyanan biri gibi dostuna baktı. Ok gibi hızla okudu Govinda'nın ruhunu, ruhundaki korkuyu okudu, ruhundaki teslimiyeti okudu.

"Dostum Govinda," dedi alçak sesle. "Fazla söz gereksiz. Yarın gün ağarır ağarmaz Samanalar gibi yaşamaya başlayacağım. O kadar."

Siddhartha, babasının bir hasırın üzerinde oturmakta olduğu odaya girdi, babasının arkasına gelip durdu; derken Brahman babası arkasında birinin durduğunu sezdi: "Sen misin Siddhartha?" dedi. "Söyle peki, ne söylemeye geldinse!"

Siddhartha da şöyle konuştu: "İzinle, baba, yarın evinden ayrılmak ve gezgin çilecilerin arasına karışmak geçer içimden, bunu söylemek için geldim sana. Bir Samana olmaktır gönlümün arzusu. Babam, bu isteğime karşı çıkmaz umarım."

Brahman baba sustu; susması o kadar uzun sürdü ki, küçük pencerenin önünden yıldızlar geçti ve yıldızların konumları değişti sürekli! Derken odadaki sessizlik son buldu. Konuşmadan ve kımıldamadan, kollarını kavuşturmuş ayakta dikiliyordu oğul, konuşmadan ve kımıl-

damadan hasırın üzerinde oturuyordu baba ve yıldızlar gökyüzünden geçip gidiyordu. Birden konuşmaya başladı baba: “Ağzından sert ve kızgın sözler çıkması bir Brahman’a yakışmaz. Ne var ki, öfkeyle kabarıyor yüreğim. Bu ricayı ikinci kez duymak istemem senden.”

Yavaşça doğrulup kalktı Brahman baba; Siddhartha, kollarını kavuşturmuş, oracıkta durmaya devam etti.

“Niçin bekliyorsun?” diye sordu babası.

“Niçin olduğunu biliyorsun,” dedi Siddhartha.

Hırsla odadan çıkıp gitti babası, hırsla yatağına yöneldi ve uzanıp yattı.

Bir saat geçti, uyku girmedi gözüne, doğrulup kalktı, bir aşağı bir yukarı gezindi, derken evden çıktı. Odanın küçük penceresinden içeri baktı. Siddhartha’yı, kollarını kavuşturmuş, olduğu yerde dururken gördü. Açık renk üstlüğü soluk soluk ışıldıyordu. Yüreğinde tedirginlik, Brahman baba dönüp yatağına geldi.

Yine bir saat geçti, uyku girmedi gözlerine, bunun üzerine yeniden doğrulup kalktı, bir aşağı bir yukarı gezindi, derken evin önüne çıktı; ay doğmuştu. Odaya varıp küçük pencereden içeri baktı, Siddhartha, kollarını kavuşturmuş, olduğu yerde duruyor, çıplak baldırlarında ay ışığı yansıyor. Yüreğinde endişe, Brahman baba dönüp yatağına geldi.

Bir saat geçti, yine kalkıp geldi, iki saat sonra yine kalkıp geldi, küçük pencereden baktı içeri, Siddhartha’nın ayakta öylece durduğunu gördü ay ışığında, yıldızların ışığında, karanlıkta. Ve birer saat aralarla çıkıp geldi sürekli; suskun, odadan içeri baktı, yerinden kımıldamadan içerde durduğunu gördü Siddhartha’nın, yüreğine öfke, yüreğine huzursuzluk doldu, yüreğine duraksama, yüreğine acı doldu.

Ve gecenin gün ağarmadan önceki son saatiydi ki, çıkıp yeniden geldi ve odaya girdi, Siddhartha’yı ayakta

dururken buldu; oğlu büyümüş göründü gözüne, sanki yabancılaşmış göründü.

“Siddhartha,” dedi, “niçin bekliyorsun?”

“Niçin olduğunu biliyorsun.”

“Hep böyle durup bekleyecek misin sabah olana kadar, öğle olana kadar, akşam olana kadar?”

“Hep böyle durup bekleyeceğim.”

“Yorulacaksın, Siddhartha.”

“Yorulacağım.”

“Uyuyakalacaksın, Siddhartha.”

“Uyumayacağım.”

“Öleceksin, Siddhartha.”

“Öleceğim.”

“Ve babanın sözünü dinlemektense ölmeyi yeğleyeceksin?”

“Siddhartha, her zaman babasının sözünü dinledi.”

“Yani niyetinden vazgeçecek misin?”

“Siddhartha, babasının ona söylediğini yapacaktır.”

Günün ilk ışığı odadan içeri vurdu. Brahman baba, Siddhartha'nın dizlerinin hafifçe titrediğini gördü, ama bir titreme fark etmedi yüzünde, Siddhartha'nın gözleri uzaklara bakıyordu: Derken anladı baba, Siddhartha'nın şimdiden onun yanında, kendi yerinde yurdunda bulunmadığını, onu şimdiden terk edip gittiğini.

Brahman baba, usulca Siddhartha'nın omzuna dokundu.

“Ormana gideceksin ve bir Samana olacaksın,” diye başladı konuşmaya. “Baktın ki ormanda mutluluğa kavuştun, dön gel ve öğret bana mutluluk neymiş. Düş kırıklığına mı uğradın, yine dön gel, yine seninle birlikte Tanrılara sungular sunalım. Git şimdi, anneni öp, nereye gittiğini söyle ona. Ben de artık ırmağa yollanayım, kutsal suyla arınayım, ilk ibadetimi yerine getireyim.”

Bunun üzerine, elini oğlunun omzundan çekip oda-

dan çıktı Brahman baba. Yürümeye davranan Siddhartha yalpaladı, yan tarafına yıkılacak gibi oldu. Kendini zorlayıp toparlandı, babasının önünde eğildi, sonra annesine gidip babasının söylediğini yaptı.

Gün ağarmaya başlar başlamaz uyuşmuş bacaklarıyla usul usul yürüyerek hâlâ sessiz olan kentten çıkıyordu ki, en son kulübenin yanına çömelmiş bir karaltı doğrulup kalktı ve yollara düşmüş Siddhartha'ya katıldı – Govinda.

“Geldin,” dedi Siddhartha ve gülümsedi.

“Geldim,” dedi Govinda.

Eserlerinde insanın öz benliğini
bularak uygarlığın yerleşik
biçimlerinden kurtulmaya
çalışmasını işleyen Hermann
Hesse, Alman edebiyatının
devlerinden, XX. yüzyıla damgasını
vurmuş büyük yazarlardan biridir.

“Genel olarak herkesçe kabullenilmiş Buddha imgesini aşan bir Buddha yaratmak, daha önce eşine rastlanmamış büyük bir başarıdır. *Siddhartha*, benim gözümde, Kutsal Kitap’tan kat kat üstün bir ilaçtır...” XX. yüzyılın en önemli romancılarından Henry Miller’a bu sözleri söyleyen *Siddhartha*, 1946 Nobel Edebiyat Ödülü sahibi Alman yazar Hermann Hesse’nin başyapıtıdır. Birinci Dünya Savaşı’nı izleyen yıllarda insanları yaşamlarını yeniden kurmaya çağıran, Doğu gizemciliğini yücelten *Siddhartha*, kuşaklar boyunca bir kılavuz kitap olma özelliğini korumuştur. *Siddhartha*’da, Buddha’nın yaşamının ilk yıllarını şiirsel bir üslupla anlatan Hesse, insanın öz benliğini bularak uygarlığın yerleşik biçimlerinden kurtulmaya çalışmasını işler. “Bu kitapta,” der Hesse, “tüm dinlerde, insanların benimsediği tüm inanış biçimlerinde ortak olan yanı, tüm ulusal ayrımları aşan, tüm ırkların, tüm bireylerin benimseyebileceği şeyi yakalamaya çalıştım.”

Kapak resmi: STEPHEN STRATHDEE

ISBN 978-975-510-100-2

9 789755 101002